

เทศน์เช้า วันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๕๑

พระอาจารย์สงบ มนฺสฺสนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เราอายุขัยหนึ่งมีเวลามาก แต่เวลาผู้ปฏิบัติมีเวลาน้อยมาก เวลาที่เป็นเงินเป็นทอง เวลามีคุณค่ามาก วันคืนหนึ่ง ๒๔ ชั่วโมงแป็บเดียวๆ นะ เวลามันล่องไปๆ ชีวิตนี้เราทำอะไรอยู่ ถ้าเราเตือนใจนะ

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพาน “ภิกษุทั้งหลาย ! เธอจงพิจารณาสังขารด้วยความไม่ประมาทเถิด” ความไม่ประมาท ไม่ประมาทในชีวิตนี้

แต่เวลาเราทุกข์เรายาก เราจะหาที่พึ่งนะ แต่เวลาเราอยู่ปกติเราจะเพลิดเพลินกับชีวิต เพลิดเพลินมันก็เหมือนเทียน มันจะเผาไหม้ตัวมันเอง เทียนมันเผาไหม้ตัวมันเอง จนมันหมดไปนะ มันหมดของมันไป

ในการประพฤติปฏิบัติก็เหมือนกัน ในการประพฤติปฏิบัตินี้เป็นแก่นของศาสนา นะ เพราะอะไร ปริยัติการศึกษาเล่าเรียน ถ้าศึกษาแล้วรู้จริงทุกคนต้องเป็นพระอรหันต์หมดแล้ว ทุกคนก็รู้จริง แต่นี่มันการปฏิบัติไง ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ

ในการประพฤติปฏิบัติเราก็เอาความเป็นโลกเข้าไปจับ โลกคือความรู้ของเรา โลกคือวิทยาศาสตร์ คำว่าวิทยาศาสตร์ เป็นวิทยาศาสตร์คือทดสอบแล้วเป็นอย่างนั้น นี่วิทยาศาสตร์นะ แต่ถ้าเป็นวิทยาศาสตร์ทางจิต เห็นไหม

ในการประพฤติปฏิบัติ มันต้องเป็นความรู้ความเห็นจากภายใน ถ้าเป็นความรู้ความเห็นจากข้างนอก นี่การศึกษานะ ทุกคนมีศึกษา มีกระดาษคนละใบนะ จบดอกเตอร์มาได้กระดาษคนละใบ ชีวิตทั้งชีวิตเลยเรียนมาเอากระดาษคนละใบ แล้ววุฒิการศึกษา ความรู้จริงมันก็มีมากมีน้อยต่างกัน เห็นไหม นี่ เอากระดาษคนละใบนี้วัดค่าการศึกษา

แต่ถ้าวัดค่าการประพฤติปฏิบัตินะ เวลาคนหลับนะ คนนอนหลับไหลนี้ไม่รู้อะไรเลย เราประพฤติปฏิบัติก็ให้มันหลับไหลกันไป ว่างๆว่างๆ นะ ไปรู้อะไรไม่ได้ เห็นนิมิตตกไปในสมณะ มันจะเป็นสมาธิ ตกไปมันทำสมาธิไม่ได้ คนลืมหูลืมตาอยู่มันรู้มันเห็นนะ คนหลับตามันจะไปรู้ไปเห็นอะไร ไม่เคยเห็นอะไรเลย เห็นไม่ได้ ถ้าเห็นก็ผิด ถ้าเห็นเป็นเห็นนิมิตเป็นอันน่าเกลียดน่ากลัว

แต่ความจริงนะ การเห็นภูตผีปีศาจโดยไสยศาสตร์ เห็นจิตวิญญาณน่ากลัว มาหลอกมาหลอน มาเป็นเวรเป็นกรรม เจ้ากรรมนายเวรต่างๆ มันมีตอบสนองกันมา เพราะมันต้องมีเหตุมีปัจจัยกันมา เราทำอะไรก็แล้วแต่ สะสมเพราะเราเป็นคนกระทำ

แต่ขณะที่เราลืมตาคืนมา เราอยู่ในที่สว่าง ฝึมันจะมาได้อย่างไร จิตวิญญาณไม่กล้าสู้กับความสว่างหรอก อันนี้ก็เหมือนกัน ในเมื่อจิตมันสงบขึ้นมาเนะ จิตเป็นสมาธิเนะ มันไปเห็นกายนะ มันเป็นอริยสัจ มันเป็นสังขาร การเห็นกาย เวทนา จิต ธรรม ไม่ใช่เห็นผี การเห็นผีคือเห็นจิตวิญญาณ

การเห็นกาย เห็นโดยเรา เราเป็นคนเห็นเพราะเราลืมตาใช่ไหม เราลืมตาคืนมา ตาเราเห็นสิ่งใดเราเป็นคนเห็น ทำไมเราไปตกใจ เราเป็นคนเห็น ทำไมเราต้องไปถามเขาว่าเราเห็นอะไร เราเป็นคนเห็น ทำไมเราไปสงสัย สงสัยเพราะอะไร สงสัยเพราะเรามีอวิชา

ความเห็นนะ คูสิ เด็กมันเห็นเครื่องยนต์กลไก อย่างเช่น เราซื้อเครื่องยนต์กลไกเข้ามาเราใช้ไม่เป็น เราก็ก็นอนอยู่ แต่เราใช้ไม่เป็นหรอก เราไม่เคยใช้มัน เราต้องดูเครื่องมือของมัน แล้วต้องฝึกการใช้ มันถึงจะใช้ได้หรือใช้ไม่ได้

การเห็นในสังขารเห็นไหม เราไม่รู้เราเห็นนะ เราไม่ตื่นตกใจนะ เพราะเราไม่รู้เราเห็น แต่เราไม่รู้เรารู้ขึ้นมา เราสงสัย สงสัยเพราะอวิชา สิ่งที่เห็นนะมันเป็นคุณภาพของจิต จิตมีคุณภาพอย่างใดจะเห็นอย่างนั้น อย่างเช่น เราชอบอาหารอย่างใด เรากินอาหารที่เราชอบ เราจะมีความรู้สึกว่าพอใจ แต่ถ้าเราไม่ชอบอาหารสิ่งใด เรากินได้อยู่ แต่กินแล้วมันไม่พอใจหรอก มันไม่ตอบสนองความต้องการของเรา

อันนี้ก็เหมือนกัน คุณภาพของจิต จิตที่มันรู้มันเห็น มันก็ต้องเห็นเป็นธรรมชาติของมัน มันรู้แต่มันไม่เห็นนะ คุณติ เราลืมตาขึ้นมา เรามองไปเราเห็นต้นไม้หมดเลย แล้วถ้าเป็นที่โล่งเราจะเห็นอะไร ก็จะเห็นทุ่งกว้าง เรามองในแม่น้ำเราก็จะเห็นสิ่งนั้น ความเห็นอย่างนั้นมันเป็นคุณภาพของจิตใจ คุณภาพของจิตที่มองออกไป มันไม่เห็นอะไรใหม่ คนอยู่ในป่าในเขา มันจะเห็นต้นไม้ภูเขาเลากา คนที่มองไปในทะเล มันจะเห็นแต่พื้นทะเลที่ราบเรียบไป

อันนี้ก็เหมือนกัน จิตถ้ามันไม่มีวาสนาของมัน มันสงบของมันเฉยๆ มันรู้ แต่มันไม่เห็น ไม่เห็นสิ่งใดก็ได้ เห็นก็คือเห็น ไม่เห็นคือไม่เห็น แต่มันลืมตาเห็น มันไม่ใช่หลับตาใช่ใหม่ คนหลับตา แล้วหลับตาของเราเห็นใหม่ เวลาหลับตาแบบนี้เราไม่เห็นสิ่งใดเลย

จิตก็เหมือนกัน ถ้าเราให้มันหลับไหล เห็นใหม่ ในการประพฤติปฏิบัติ การศึกษา มาแล้วเห็นใหม่ เคยเห็นนิมิตแล้วมันเป็นความผิด เห็นนิมิต การเห็นกายไม่ผิด แต่เห็นนิมิตในสิ่งที่เราดกใจ เห็นนิมิตในเรื่องเจ้ากรรมนายเวร มันเป็นเรื่องของวิญญูะ มันเป็นเรื่องปกติของเรา จิตมันเกิดตายๆ ในวิญญูะใช่ใหม่ เกิดตายๆ ใครจะปฏิเสธว่าไม่เกิดไม่ตายนะ มันเป็นการปฏิเสธ มันไม่เป็นความจริง

เราปฏิเสธว่าพຽงนี้ใหม่ เมื่อวานมีใหม่ วันนี้ใหม่ มันมีวันนี้จะมีพຽงนี้ จิตที่มันมี มันมีชาติปัจจุบันมันจะมีชาติต่อๆ ไป การที่มีชาติต่อๆ ไป มันได้สะสมบุญญูะ การของมันมา มันได้สะสมบาปอกุศลของมันมา

บาปอกุศลนะ ทั้งๆ ที่เราไม่ต้องภาวนาเลย คุณติ คุณคุณภาพของเด็ก เด็กที่คุณภาพของมัน คุณคุณภาพของเด็กเห็นใหม่ เด็กบางจะคนมีความรับผิดชอบมาก เด็กบางคนจะเกเรมาก เด็กบางคนจะปานกลาง เด็กมันมาจากไหน มามืดไปสว่าง เห็นใหม่ มามืดไปมืด มาสว่างไปมืด

มาสว่าง.. เกิดมาด้วยบุญกุศล เกิดมาในสถานะที่ดีมากเลย แต่ไม่ห่มันฝึกฝน ไม่หมั่นการกระทำของเรา เห็นใหม่ มาสว่างไปมืด สิ่งนี้มันมาจากไหน มันมาจากคุณภาพของจิตใจ จิตมันมีสภาวะกรรมอย่างนั้น มันพอใจของมันอย่างนั้น

คูลี เวลาลูกหลานของเราเห็นไหม เราพยายามเห็นให้เป็นคนดีทั้งนั้นนะ ประสบความสำเร็จก็มี หรือมันจะดีหรือมันจะมีความบาดหมางในหัวใจเรา

นี่ไง พ่อแม่ ความรักของพ่อแม่เป็นความรักที่สะอาดบริสุทธิ์ที่สุด เพราะความรักของพ่อแม่ไม่ต้องการสิ่งตอบแทนจากลูกแม่แต่นิดเดียว ความรักของพ่อแม่มันเป็นสัญชาตญาณเลย มันรักโดยสัญชาตญาณ มนุษย์ก็มี สัตว์ก็มี ต่างๆ ทุกๆ สิ่งที่มีชีวิตมีหมด

การรักของพ่อของแม่ ความรักอย่างนี้มันสะอาดบริสุทธิ์ แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า “ที่ไหนมีรัก ที่นั่นมีทุกข์” แล้วเราเชื่อไหม ถ้าเรามีความรักเราก็อใจ อู้ฮู.. มีความรักมีความสุขมาก เพราะมีรักนะ สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีการเกิดขึ้นเป็นธรรมดา สิ่งทั้งหลายต้องดับไปเป็นธรรมดา ขณะที่รักอยู่แล้วถ้ามันดับไป มันพลัดพรากไปจะมีความสุขมาก

แต่เวลาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ให้มีเมตตา มีกรุณา เรามีเมตตา ความรักของพ่อแม่นี้บวกไปด้วยเมตตา เพราะความรักของพ่อแม่ไม่ต้องการสิ่งใดตอบแทนจากลูกเลย แต่ลูกประสบความสำเร็จ พ่อแม่จะมีความสุขมากกว่าลูกของเรา มีจุดยืน

ความรักอย่างนี้มันเป็นสายบุญสายกรรม แต่ถ้าที่มันเป็นทุกข์ ทุกข์เพราะอะไร ทุกข์เพราะไปแบกหาม เราทำด้วยความสุดความสามารถของเรา ความเพียรชอบ เราทำงานของเราด้วยความเพียรชอบ ความวิริยะอุตสาหะ แต่มันเป็นบุญเป็นกรรม

เป็นบุญเป็นกรรมนะ เราพูดขนาดไหนเขาก็ไม่เชื่อ แต่เขาไปประสบของเขาเอง เขาจะเชื่อของเขา ประสบการณ์ของเขาจะสอนเขา พอสอนเขาเสร็จแล้วจะกลับมานึกถึงพ่อแม่ แล้วเราโตขึ้นมาะ เราจะป่พ่อแม่เป็นแม่เหมือนกัน ทุกคนถ้ามีครอบครัวจะเป็นพ่อแม่ เราพ่อแม่มีแม่ เราก็จะมีลูกต่อไป นี่เราทำกรรมสิ่งใดไว้กับพ่อแม่แม่ สิ่งนั้นจะตอบแทนเรา เราคือ เราแก่ เราทำให้พ่อแม่เจ็บช้ำน้ำใจ ลูกเราจะทำให้เราเจ็บช้ำน้ำใจ เจ็บช้ำน้ำใจต่อๆ กันไป เห็นไหม

ผลของกรรม ! ใครทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว โดยธรรมชาติของมัน แล้วเรามาประพฤติปฏิบัติของเรา เรามาควบคุมใจของเรา เราเอาใจของเราไว้ในอำนาจของเรา ความตอบสนองของสิ่ง เห็นใหม่เป็นอมิส มันมีการตอบสนองมันถึงมีความสุขความทุกข์

ในการประพฤติปฏิบัติเราไม่ต้องห่วงใครเลย เรื่องของเขาเรื่องของเรา เรารักษาใจของเรา ถ้าเรารักษาใจของเราเนะ ความคิดกับใจไม่ใช่อันเดียวกัน อารมณ์ความรู้สึกไม่ใช่ใจ อารมณ์ความรู้สึกมันเกิดขึ้นมาจากใจ ใจเป็นใจ ใจเป็นพลังงานเฉยๆ แต่มันมีอารมณ์ความรู้สึกขึ้นมา

ถ้ามีสติสัมปชัญญะขึ้นมา ควบคุมสิ่งนี้เข้ามา นี่อาการของใจ เกิดดับ.. เกิดดับ กภาพชาติเกิดตลอดเวลา ความคิดเกิดตลอดเวลา สิ่งใดๆ เกิดตลอดเวลา ถ้ามีสติสัมปชัญญะไล่สิ่งนั้นเข้าไป มันจะละเอียดเข้าไป มันจะมีความมีจุดยืนของมันเข้าไป เห็นใหม่

มันจะเปิดตาของใจ ถ้าตาของใจไม่ได้เปิดนะ มันตกวงค์ไปนะ มันหลับ แล้วไม่รู้รู้อะไรเลย คิดว่าเป็นสมาธิเห็นใหม่ เราเข้าใจผิด แต่เพราะความเข้าใจผิด เราเคลมว่ามันเป็นธรรมะ มันไม่เป็นธรรมะหรอก ถ้ามันเป็นธรรมะ มันต้องมีตื่นตัวของมัน แล้วมันจะรู้อะไรต่างๆ ของมันขึ้นมา

คนที่ลืมตา คนที่มีสติสัมปชัญญะ สิ่งใดเกิดขึ้นมามันจะเคลียร์ได้ มันจะแก้ไขของมันได้ คนที่หลับไหลนะ แล้วคนหลับมันจินตนาการ มันรู้ของมันไปหมด มันจะต่อต้านไปหมด มันจะเข้าใจของมันไปหมด

ถ้าสิ่งนี้เวลาเราไปหาครูหาอาจารย์นะ เราเอาความเห็นของเรา เวลาเราประพฤติปฏิบัติขึ้นไปถามท่าน.. ถ้าท่านตอบมานะ ตรงกันหรือว่าเหมือนกัน หรือว่ามันขัดแย้งกัน นี่วัดภูมิได้ วัดคุณภาวะของครูบาอาจารย์เราได้

ถ้าเป็นความจริงนะ มันจะครบวงจร ชรรมะนะ.. ชรรมะที่เป็นความจริง มันจะขัดแย้งกันไม่ได้ มันจะเป็นอันเดียวกัน ความสัมพันธ์ สิ่งการพัฒนากิจการของจิต มันต้องเป็นไปเป็นพัฒนากิจการของมัน

คูสิ เด็กที่มันโตขึ้นมา มันพัฒนากิจการ มันเป็นผู้ใหญ่นี้ชรรมะชาติของมัน มันจะตัดตอนได้ใหม่ เป็นเด็กแล้วเป็นคนแก่ไปเลย ตัดตอนตอนที่เป็นวัยรุ่นออกไป ชีวิตนี้ต้องสืบต่อตลอดเวลา

จิต.. วิวัฒนาการของจิตเห็นใหม่ มีสติขึ้นมาโดยโลกียปัญญา ด้วยการศึกษาชรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าขึ้นมา ด้วยศรัทธา ด้วยความเชื่อ มันพัฒนากิจการของมันขึ้นมา มันเป็นสัมมาสมาธิ แล้วมันเกิดเป็นสัมมาปัญญา ปัญญามันจะเกิดขึ้นมามีวิวัฒนาการของมัน

แต่ถ้าไม่มีวิวัฒนาการของมันนะ มันไปขาดตอนของมัน ตกวงค์ไป หายไปเลย แล้วมารู้อีกทีหนึ่งนะ รู้ว่ามันว่ารู้ชรรมะ เห็นใหม่ มันตัดตอนไป นี้ก็เลส เวลามันเข้ามาขัดแย้ง มาทำลายเรานะ แล้วถ้ามันตัดตอนอย่างนี้ ตัดตอนคือว่ามันไม่...

ศีล สมาธิ ปัญญา มันตัดตอนของมัน วิวัฒนาการมันไม่ไปตามกระบวนการของมัน ไม่ตามกระบวนการของมันนะ มันจะเป็นความจริงได้อย่างไร ถ้ามันเป็นความจริงไปไม่ได้ พอความจริงไม่ได้ นี่มันก็อยู่ในปรัชญา ในตรรกะ ในความเห็น เพราะอะไร เพราะชีวิตนี้มีเรา

ชีวิตนี้คืออะไร ชีวิตนี้เพราะมีหัวใจ หัวใจมันมีอยู่ เห็นใหม่ เวลาตกวงค์ขึ้นมาใจไปไหน มันตกวงค์ไปมันหายไป โดยสติสัมปชัญญะมันหายไปโดยสังขารขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่มันมีของมันอยู่ แต่ถ้ามันเป็นสังขารนะมันไม่หายไป มันมีวิวัฒนาการของมันขึ้นมา

วิวัฒนาการนะ ศีล สมาธิ ปัญญา มรรค ๘ มีความดำรงชอบ งานชอบ เพียรชอบ เป็นความชอบธรรม ความชอบธรรมเป็นสัมมา

ถ้าเป็นมิถุนาล่ะ มิถุนามันขาดตอน.. มันขาดตอน มันหายของมันไป แต่ผู้ที่ไม่รู้เพราะอะไร เพราะมันโคจรครบงาด้วยความไม่รู้ มันหลงถึงไม่รู้ เพราะมันไม่รู้มันถึงตาบอด เพราะมันตาบอดมันถึงปากกล้า มันถึงได้ถกเถียงไป ได้เอาสิ่งที่จินตนาการออกมาพูด

แต่ถ้าเป็นความจริงขึ้นมาละ ความจริงก็คือความจริง สิ่งที่ความจริง เราลืมตาขึ้นมาด้วยสัมมาทิฐิ ด้วยความเห็นถูกต้อง ด้วยความเป็นไปของเรา

สังขรรมนะ ศาสนาพุทธเป็นศาสนาแห่งปัญญา ปัญญาอย่างนี้ ปัญญาจากข้างใน ปัญญาจากโลกุตตรปัญญา ไม่ใช่ปัญญาโดยโลกียปัญญา แล้วปัญญาอย่างนี้จะเกิดขึ้นมาได้อย่างไร เพราะเราเอาแต่สิ่งที่เป็นโลกียปัญญา

ความเห็นของเรา วิทยาศาสตร์ที่เข้าไปพิสูจน์ไปจับต้อง แล้วยึดมั่นถือมั่น เพราะถ้ามันจะละเอียด มันจะละเอียดเข้าไป มันจะพัฒนาการของมัน เรากลับไปกลัว กลัวความผิดพลาด กลัวความหลง กลัวเป็นบ้า กลัวเสียดสี กลัวไปหมดเลย

แต่ถ้ามีครูบาอาจารย์ที่เป็น ต้องเผชิญกับมัน ต้องเผชิญกับสิ่งนั้น เข้าไปเผชิญสิ่งนั้น เผชิญสิ่งที่เรากลัว เพราะสิ่งนั้นมันเป็นอวิชา มันเป็นความเห็นผิดอยู่ในหัวใจของเรา เราต้องเผชิญมันเข้าไป อยากรู้ได้ถูกเสียต้องเข้าถ้าเสีย อยากรจะแก้กิเลสต้องเข้าไปแก้ในหัวใจ ไม่ใช่อยากแก้กิเลส มันเจอแต่ความคิดของเราโดยรอบอยู่อย่างนั้น ต้องเข้าไปแก้ไข ต้องไปวิวัฒนาการของมัน ต้องทำลายมัน จนถึงสิ้นกระบวนการของมันนะ

กระบวนการของมันนะ อริยสัจ ! ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค สิ่งนี้พิสูจน์กันได้ ธรรมสากลจุฬา เอตมมํคฺลมฺตฺตมํ สังขรรมนี่พิสูจน์ได้ แต่เราคิดกันเองว่าสิ่งนี้เป็นนามธรรมๆ นามธรรมนี่ถ้ามันเข้าไปพิจารณาว่ามันเป็นรูปธรรมเลย มันจับต้องเลย มันใคร่ครวญเลย มันเป็นสัจจะความจริงเลย

ความจริงเหมือนกัน เป็นสัจจะเหมือนกัน พิสูจน์ได้ด้วยการประพฤติปฏิบัติ ด้วยด้วยประสบการณ์ของจิต เป็นสันทิฎฐิโก เป็นปัจเจกตัง นี้จะเป็นประโยชน์กับเรานะ

นี่ศาสนาเห็นใหม่ ตั้งแต่เปลือกคือการทำบุญกุศล ทำทาน แล้วรักษาศีลของเรา
รักษาศีลคือความปกติของใจ ถ้าใจสงบขึ้นมาก็มีความสุข มีความสุขนะ สีเลนะ สุขะติง
ยันติ สีเลนะ โภคะสัมปทา

ศีลทำให้มีความสุข ศีลทำให้เกิดโภคะ โภคะ ! ถ้าเรามีศีลมีธรรมขึ้นมา เราไม่ใช่
จ่ายฟุ่มเฟือย รักษาสมบัติของเรา นี่โภคะมันเกิด สิ่งนี้เกิดทั้งนั้น ศีลทำให้ถึงนิพพานได้
นะ ถึงที่สุดมันถึงที่ความสุขของเรา

นี่วิวัฒนาการของมัน เข้าไปหาพระเจ้า ไปวัดไปวาให้วัดที่นี่ ให้วัดที่
คุณสมบัติของเรา ให้วัดที่เป็นประโยชน์ของเรา เรื่องของสังคม เรื่องของโลก เรื่องของ
หมู่คณะ เรื่องของคนข้างเคียง จิตนิสัยไม่เหมือนกันหรอก นี้อันนี้ไม่เท่ากัน จิตความเห็น
ก็ไม่เท่ากัน ปล่อยเขาไป อย่าไปยุ่ง เป็นหน้าที่ของหัวหน้า หน้าที่ของผู้ที่ดูแลรักษา เรา
เป็นคนจัดการเอง เราอย่าไปแบกรับเป็นภาระ ถ้ามีปัญหาเราค่อยเคลียร์ของเรา แล้วจะ
เป็นประโยชน์กับเรานะ

คูใจเรา นั่นเป็นสมบัติของเขา นี่เป็นสมบัติของเรา สมบัติ.. อริยทรัพย์จากภายใน
ความรู้สึกลึกนี้ประเสริฐที่สุด แก้วแหวนเงินทองเป็นแร่ธาตุ สุขทุกข์ในใจ อริยทรัพย์ ทรัพย์
จากภายใน สุขคือสุขของเรา รักษาใจของเรา รักษาอันนี้ประเสริฐที่สุด เอวัง